

Warszawa, 30.01.2026

dr hab. n. med. Maria Wilińska

Państwowy Instytut Medyczny MSWiA

Klinika Położnictwa i Perinatologii

Oddział Fizjologii, Patologii i Intensywnej Terapii Noworodka

ul. Wołoska 137, Warszawa

Recenzja w postępowaniu habilitacyjnym Pana dra n.med. Michała Krzysztofa Oweckiego

I. Podstawa formalna i faktyczna sporządzenia recenzji

Na mocy Uchwały nr 156/2025 podjętej w dniu 23.10.2025 na posiedzeniu Rady Dyscypliny Nauki o Zdrowiu Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy działającej na podstawie art. 221 ust. 5 Ustawy z dnia 20 lipca 2018r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U.z 2018r poz. 1668 z późn. zm.), & 8 Uchwały Nr 37 Senatu Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 23 września 2023 w sprawie sposobu postępowania o nadanie stopnia doktora habilitowanego na Uniwersytecie Mikołaja Kopernika w Toruniu (Biuletyn Prawny UMK z 2023 roku, poz. 328) oraz & 59 ust. 1 pkt 1 uchwały Nr 37 Senatu Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu z dnia 16 kwietnia 2019 r Statut Uniwersytetu im. Mikołaja Kopernika w Toruniu (Biuletyn Prawny UMK z 2019r, poz. 120 z późn. zm) zostałam powołana w skład Komisji w funkcji recenzenta w postępowaniu w sprawie nadania tytułu doktora habilitowanego w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki medyczne Panu dr n.med. Michałowi Krzysztofowi Oweckiemu.

Z przedłożonej mi dokumentacji wynika, że spełnione są wszystkie wymagania formalne niezbędne do wszczęcia postępowania habilitacyjnego, wynikające z Ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 z późn. zm.), w związku z art. 179 ust. 2 ustawy z dnia 3 lipca 2018 r. Przepisy wprowadzające ustawę – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz. U. z 2018 r. poz. 1669).

Poniższa recenzja opiera się na kryteriach określonych w Rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego z dnia 1 września 2011 r. w sprawie kryteriów oceny osiągnięć osoby ubiegającej się o nadanie stopnia doktora habilitowanego (Dz. U. nr 196, poz. 1165).

Obejmuje trzy najważniejsze elementy składające się na jej dorobek, to jest:

- 1) osiągnięcie naukowe będące przedmiotem postępowania habilitacyjnego,
- 2) pozostałe osiągnięcia naukowe,
- 3) dorobek dydaktyczny i organizacyjny.

II. Życiorys habilitanta.

Dr n. med. Michał Krzysztof Owecki uzyskał dyplom lekarza z wyróżnieniem w Akademii Medycznej im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu w roku 2000. W latach 2001-2006 odbył studium doktoranckie w Katedrze Neurologii Akademii Medycznej im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu. W latach 2001-2016 pracował w Oddziale Neurologii w Szpitalu Klinicznym im. Heliodora Świąćckiego w Poznaniu jako rezydent, następnie asystent na etacie szpitalnym.

Specjalizację z neurologii uzyskał w roku 2007.

Stopień naukowy doktora nauk medycznych w zakresie medycyna uzyskał w Akademii Medycznej im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu w 2006 roku na podstawie rozprawy doktorskiej pt.:

„Polimorfizm eksonu 4 genu NFKBIL 1 w populacji pacjentów chorych na stwardnienie rozsiane”.

Promotorem rozprawy doktorskiej był prof. dr hab. Piotr Kowal.

Od roku 2016 do chwili obecnej dr n. med. Michał Krzysztof Owecki pracuje na stanowisku adiunkta w Katedrze i Zakładzie Historii i Filozofii Nauk Medycznych Uniwersytetu Medycznego im. K. Marcinkowskiego w Poznaniu.

III. Ocena osiągnięcia naukowego

Jako osiągnięcie naukowe dr n. med. Michał Krzysztof Owecki przedstawia monografię naukową: *Twórczo i odtwórczo. Recepcja wiedzy o padaczce na łamach polskich czasopism ogólnolekarskich w latach 1818–1910*, wydaną przez Uniwersytet Medyczny im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu, w roku 2024. Recenzentami wydawniczymi były dr hab. Walentyna Korpalska, prof. UMK oraz dr hab. Maria Łukasik, prof. UMP.

Monografia ta stanowi dogłębną analizę stanu wiedzy o wkładzie lekarzy polskich w rozwój epileptologii, poczynając od początku jej kształtowania się jako nauki i praktyki lekarskiej. Jest oryginalnym, nowatorskim i syntetycznym przedstawieniem udziału polskich lekarzy w rozwoju epileptologii światowej. Stanowi analizę znaczenia ich dorobku naukowego w kontekście globalnym, a także konfrontację wiedzy teoretycznej i umiejętności praktycznych z istniejącą ówczesnie na świecie.

IV. Analiza szczegółowa osiągnięcia naukowego

Epileptologia oparta na wiedzy naukowej wyodrębniła się z neurologii w XIX wieku. W tym czasie, bazując na rozwoju fizyki, chemii i nauk technicznych zanegowano uprzednie nienaukowe wyobrażenia o patogenecie choroby. Był to okres badań, doświadczeń i analiz, które stanowiły nowoczesne, a przede wszystkim naukowe podejście do ustalania

pochodzenia i leczenia padaczki. Wiek XIX był więc okresem narodzin epileptologii opartej na podstawach naukowych.

Biorąc to pod uwagę, koncepcja pracy dra Oweckiego analizująca świadomość i wiedzę lekarzy polskich na temat padaczki w tym okresie za bardzo interesującą. Co więcej, dr Owecki podejmuje wyzwanie określenia udziału lekarzy polskich w procesie poznawania choroby i możliwości jej leczenia. Jest to więc określanie udziału polskich lekarzy w rozwoju światowej epileptologii.

W dziele „Dzieje medycyny w Polsce” pod redakcją Wojciecha Noszczyka (PZWL 2015), najnowszym tak szerokim opracowaniem historii medycyny w Polsce nie znajdujemy zbyt wielu informacji o epileptologii - dziedzinie, która wyłoniła się z interny, a następnie neurologii i funkcjonuje dziś jako samodzielna dziedzina wiedzy i praktyki klinicznej. Epileptologia wyłoniła się z odmętów mitów, wierzeń, czarów, pomówień i mrocznych fantazji. Dlatego rozprawa dra Oweckiego stanowi cenny wkład w dopełnienie obrazu rozwoju tej dynamicznej dziedziny wiedzy oraz wieloobrazowej, wielobarwnej a nadal tajemniczej choroby jaką jest epilepsja.

W części pierwszej monografii autor określa stan wiedzy o epilepsji u progu pierwszych dekad XIX wieku sięgając do źródeł – do cywilizacji mezopotamskiej. Autor sięga do wiarygodnych źródeł wiedzy negując tezę, że w czasach starożytnych medycy równali epilepsję z opętaniem. Źródła te to *Corpus Hippocraticum*, dzieła Galena, Paulusa Aeginety, Constantinusa Africanusa, Gilbertusa Anglicus, Avicenny, Petrusa Diversusa i Thomasa Erastusa, ponadto prace angielskie Williama Cullena, Felixa Platera, francuskie Jeana Taxila, Samuela Tissota, a także autorów współczesnych Harolda Millera, Owsei Temkina, Charlesa Singera.

Habilitant dokumentuje na podstawie szerokiej analizy wiarygodnych źródeł, że poglądy na temat padaczki ewoluowały, wychodząc od teorii supranaturalistycznych do elektrofizjologii i pobudliwości neuronów.

W rozdziale drugim Autor prezentuje stan wiedzy na temat patogenezy padaczki, jaki istniał w XIX w. oraz na przełomie XIX i XX wieku. W szczególności Habilitant przytacza poglądy o odruchowym charakterze napadów padaczkowych jako reakcji na drażnienie struktur układu nerwowego. Czynniki drażniące miałyby być bardzo różnorodne. Wskazywano, że obszarami wrażliwymi są określone obszary mózgowia. Według lekarzy europejskich, także polskich, jest to most, rdzeń przedłużony, ośrodki podkorowe i kora. Pod koniec opisywanego okresu uwaga uczonych zwróciła się na korę mózgową jako miejsce wyjścia napadu padaczkowego.

W rozdziale trzecim Autor skupia uwagę na stanie wiedzy na temat padaczki u lekarzy polskich. Cytuje piśmiennictwo na temat danych epidemiologicznych występowania padaczki. W ślad za analizowanym piśmiennictwem, podaje poglądy lekarzy polskich na nazewnictwo, diagnostykę, rozpoznawanie, objawy kliniczne padaczki, próby formułowania przyczyn oraz czynników prognostycznych jej rozwoju.

W rozdziale czwartym i piątym Autor analizuje progres w farmakoterapii padaczki. Omawia historię stosowania soli bromu przez lekarzy w Polsce oraz próby stosowania innych leków przeciwpadaczkowych. Jest to okres wprowadzania metod chirurgicznych leczenia epilepsji, czyli początki neurochirurgii. Wymienia i opisuje pionierów neurochirurgii polskiej. Szeroko opisuje niefarmakologiczne leczenie epilepsji w Polsce jak wodolecznictwo, elektroterapię, leczenie za pomocą diety i hipnozy.

Monografia skupia się na analizie, jak szybko i w jakim stopniu epileptolodzy na ziemiach polskich przyjmowali i wdrażali w praktykę medyczną światowe postępy wiedzy i terapii padaczki. Autor wykazuje także osiągnięcia lekarzy polskich w tym obszarze. W szczególności,

podkreśla nowatorstwo eksperymentów przeprowadzanych przez prekursora elektroencefalografii Adolfa Becka, pionierskich w skali światowej. Adolf Beck pracując jako fizjolog odkrył elektryczne podstawy funkcjonowania mózgu, co umożliwiło rozwój nowoczesnej epileptologii. Jako jeden z pierwszych na świecie zademonstrował w roku 1890 prądy czynnościowe mózgu, kładąc podwaliny pod elektroencefalografię (EEG). Jego pionierskie badania nad aktywnością elektryczną mózgu, w tym obserwacje wyładowań podczas padaczki, miały kluczowe znaczenie dla zrozumienia mechanizmów epilepsji i rozwoju diagnostyki EEG.

Dr Owecki wspomina badania profesora Jana Prusa, Dyrektora Instytutu Patologii Ogólnej i Doświadczalnej Uniwersytetu Lwowskiego. Jan Prus podejmował samodzielnie skomplikowane i mozolne doświadczenia z osobami z epilepsją. Wyniki obserwacji i badań wskazywały, że napad padaczkowy jest formą złożonego odruchu, pojawiającego się pod wpływem podrażnienia komórek lub włókien czuciowych, zlokalizowanych w korze mózgowej. Wg Jana Prusa ogólnianie się fali pobudzenia następuje nie po powierzchni kory, co sugerowali badacze zagraniczni, ale za pośrednictwem nieokreślonych jeszcze dróg ruchowych pozapiramidowych. Co więcej, profesor Jan Prus twierdził, że źródło odpowiedzialne za napady może być zlokalizowane w rozmaitych nerwach lub komórkach czuciowych, a prawdopodobnie także w nerwie błędnym.

W monografii dra Oweckiego znajdujemy też opis eksperymentów chirurgicznych Romana Barącz, Ormianina, poligloty, wykładowcy, lekarza praktykującego w szpitalach wielu krajów Europy, które to zabiegi chirurgiczne uczyniły go pionierem zabiegowej terapii epilepsji.

Dzięki ogromnej pracy dra Oweckiego, który zgromadził obszerny materiał bibliograficzny lekarzy polskich, ich obserwacji, doświadczeń i poglądów - możemy w sposób obiektywny

określić zarówno stan nauki polskiej w odniesieniu do epilepsji, jak też transfer wiedzy z innych krajów, przyjmowany i praktykowany w odnośnej dziedzinie na ziemiach polskich w analizowanym okresie czasu. Monografia dra Oweckiego to bogactwo wiedzy, nieznajdowanej w innych materiałach. Bazując na szerokiej literaturze, w tym materiałach własnego autorstwa, Habilitant dostarcza unikalną wiedzę o kształtowaniu się polskiej epileptologii na tle rozwoju tej dziedziny na świecie. Dokumentuje, że udział polskich badaczy w rozwoju epileptologii światowej był merytorycznie istotny, a prowadzone przez nich eksperymenty teoretyczne i terapeutyczne reprezentowały wysoki, światowy poziom. Dokonuje analizy polskiego piśmiennictwa naukowego odnośnie poglądów na etiologię, patogenezę, klinikę i terapię padaczki wykazując, że nowości z zagranicy oraz polskie doświadczenia szły w parze, przenikały się wzajemnie, nie pozostając w wiodących ośrodkach polskich w tyle za zagranicznymi.

Dowodzi na podstawie rzetelnych źródeł naukowych, że udział polskich badaczy w rozwoju epileptologii pozostawał merytorycznie ważny, a prowadzone przez nich eksperymenty teoretyczne i terapeutyczne reprezentowały wysoki, światowy poziom. Wykazał ponadto, że działalność badawcza polskich uczonych i lekarzy XIX w. jakościowo nie odbiegała od aktywności naukowej realizowanej w wiodących wówczas ośrodkach na świecie, aczkolwiek liczba wiodących ośrodków na ziemiach polskich nie była duża.

Wreszcie, dr Owecki podkreśla znaczenie Oddziału Chorób Umysłowych, Nerwowych i Psychiatrii Sądowej Towarzystwa Lekarskiego Warszawskiego, założonego jako jeden z pierwszych na świecie, stanowiącego preludium do powstania wiele lat później Polskiego Towarzystwa Neurologicznego.

Monografia dra Oweckiego stanowi obszerne i oryginalne kompendium wiedzy o korzeniach polskiej epileptologii, o ludziach ją tworzących, przedstawia ewolucję ich poglądów oraz

nierzadko nowatorskich metod terapii, wszystko w kontekście rozwijającej się epileptologii w Polsce i na świecie.

Jako bibliografię uzupełniającą dorobku naukowego dr Owecki przedstawia cykl tematycznie powiązanych publikacji poświęconych różnym aspektom rozwoju epileptologii na ziemiach polskich.

Jest to materiał w którym Habilitant przedstawia sylwetki wybranych luminarzy nauki o układzie nerwowym, co pozostaje spójne z zainteresowaniami o historii epilepsji, neurofizjologii oraz biologii mózgu. Tym samym, wprowadza do międzynarodowej literatury nowe, dotychczas nieistniejące informacje o polskich uczonych z tego okresu w obszarze epileptologii.

W kolejnych publikacjach, referatach i wykładach dr Owecki nadal dokumentuje, że lekarze polscy pozostający pod zaborami posiadali aktualną wiedzę na temat padaczki. Posługując się oryginalnymi dziewiętnastowiecznymi materiałami źródłowych omawia źródła wiedzy lekarzy polskich oraz wskazuje na publikowanie tej wiedzy na łamach lekarskiego periodyku polskiego, wydawanego podczas zaborów.

W kolejnych materiałach omawia metody hydroterapeutyczne wykorzystywane w leczeniu padaczki w XIX i na początku XX w, wykazując dostosowanie metod hydroterapii do ówczesnych koncepcji patogenezy epilepsji.

Dr n. med. Owecki wykazuje się aktywnością naukowo-badawczą dotyczącą zagadnień innych aniżeli tematyka ściśle rozprawy habilitacyjnej, jednakże ciągle spójną z szeroko pojętą problematyką neurologiczną. W ramach tej części aktywności naukowo-badawczej podejmował problematykę z zakresu historii neurologii, neurofizjologii i biologii mózgu.

Już praca doktorska nawiązywała do zagadnień genetycznych podłoża choroby neurologicznej (stwardnienia rozsianego) i ryzyka rozwoju choroby w aspekcie polimorfizmu eksonu 4 genu *NFKBIL1*.

Aktywność naukowa w zakresie neurologii ginekologicznej zaowocowała monografią, w której dr Owecki sporządził charakterystykę kliniczną najczęstszych i najpoważniejszych chorób układu nerwowego, z zaznaczeniem odrębności klinicznych związanych z ciążą. Jest współautorem podręczników położnictwa i ginekologii p/red. Prof. Zbigniewa Słomki, oraz kilku podręczników pod red. naukową prof. Grzegorza H. Bręborowicza, w zakresie zagadnień neurologicznych u kobiet w ciąży.

Aktywność naukowa w zakresie tematyki związanej z boreliozą układu nerwowego przejawiała się opublikowaniem prac omawiających kliniczne aspekty neuroboreliozy. Dr Owecki jest autorem artykułu, rozdziałów lub podrozdziałów poświęconych temu zagadnieniu.

Aktywność naukowa dra Oweckiego w zakresie chorób zwyrodnieniowych układu nerwowego skupiała się na zagadnieniach związanych z chorobami pozapiramidowymi, przede wszystkim chorobą Parkinsona i chorobą Huntingtona. W ramach tej działalności opublikował trzy prace poglądowe.

Owocem współpracy z zespołem prof. Teresy Torlińskiej (Katedra Fizjologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu) były komunikaty zjazdowe oraz praca oryginalna analizująca dobowe wahania melatoniny i kortyzolu w chorobie Huntingtona i w udarze niedokrwiennym mózgu.

Aktywność naukowa w zespole prof. Jolanty Dorszewskiej (Pracownia Neurobiologii Katedry Neurologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu) zaowocowała pracami na temat starzenia się, monitorowania biochemicznego w chorobach autoimmunologicznych tarczycy oraz markerów biochemicznych i mutacji genów SNCA i PARK2 u chorych z chorobą Parkinsona.

W ramach współpracy z zespołem Katedry Neurologii Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu powstały publikacje i doniesienia zjazdowe w obszarze ultrasonograficznej diagnostyki chorób układu nerwowego.

W pracach naukowych poświęconych zagadnieniom z obszaru neurologii klinicznej powstały opisy bardzo rzadkich schorzeń, takich jak choroba *moyamoya* i zespół Melkerssona-Rosenthala. Dr Owecki jest też głównym autorem artykułów poświęconych terapii ostrego okresu udaru niedokrwienno-mózgu oraz farmakoterapii migreny.

Ten wczesny w karierze naukowej dra Oweckiego dorobek dotyczący różnorodnych problemów z kręgu szeroko pojętej neurologii stał się bazą do aktywności *stricte* związanej z historią medycyny w obszarze neurologii. Po roku 2016 dr Owecki opublikował 5 rozdziałów w monografiach, 3 artykuły, w tym pracę poświęconą sylwetce i osiągnięciom wybitnego polskiego lekarza Ireneusza Wierzejewskiego, twórcy poznańskiej ortopedii w okresie międzywojennym. Wygłosił też 6 wykładów podczas konferencji, wszystkie związane z historią medycyny w obszarze neurologii klinicznej.

V. Informacja o wykazywaniu się istotną aktywnością naukową albo artystyczną realizowaną w więcej niż jednej uczelni, instytucji naukowej lub instytucji kultury, w szczególności zagranicznej.

Dr Owecki odbył w roku 2011 staż w Klinice Neurologii Warszawskiego Uniwersytetu Medycznego w celu poszerzenia wiedzy z zakresu neurologii i neurofizjologii.

Od 2022 r. współpracuje z prof. UAM dr hab. filozofii Przemysławem Strzyżyńskim na Wydziale Teologicznym Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu, realizując wspólny projekt

naukowo-badawczy obejmujący zagadnienia pogranicza medycyny, nauk o zdrowiu, filozofii, teologii, etyki oraz historii tych dziedzin.

Efektem tych współpracy są publikacje naukowe, wystąpienia zjazdowe i wykłady o tematyce poświęcone zagadnieniu wspólnych treści, jakie łączą medycynę z filozofią, religią i teologią.

Pozycje szczególną w tym obszarze zagadnień stanowi pokonferencyjna monografia pt. „Choroba w świetle filozofii, teologii i historii medycyny”, Poznań 2024 (red. Michał K. Owecki).

Jak pisze Autor, jej naczelnym przesłaniem była próba spojrzenia na zagadnienia choroby i śmierci z perspektywy historycznej, a także próba ich demedykalizacji poprzez humanizację.

Zawarte w monografii artykuły ukazują cierpienie człowieka widziane w powyższym kontekście przez farmaceutów, etyków, filozofów, historyków, teologów i lekarzy.

Współpracą z Katedrą Historii Medycyny Uniwersytetu Jagiellońskiego jest projekt zatytułowany „Początki neurochirurgii polskiej”. Jego treścią są dzieje pionierów neurochirurgii polskiej, osiągnięcia neurochirurgów polskich oraz oddziaływania polskich uczonych na neurochirurgię światową. W celu zebrania materiałów do tego projektu dr Owecki odbył staż naukowo-badawczy w Katedrze Historii Medycyny CM UJ w lutym 2025 roku.

W ramach współpracy międzynarodowej dr Michał Owecki podjął w 2020 r. wspólne badania z prof. Pilar León-Sanz (Universidad de Navarra, Hiszpania). Przedmiotem projektu były badania nad życiorysem i osiągnięciami czeskiego pioniera neurologii, Jiřego Procháskei. To ważna postać, jeden z najwybitniejszych twórców neurofizjologii, który przyczynił się do wprowadzenia do neurologii technik elektromiografii i elektroencefalografii.

VI. Informacja o osiągnięciach dydaktycznych, organizacyjnych oraz popularyzujących naukę.

Dr Michał Owecki od wielu lat prowadzi aktywność dydaktyczną. Realizuje ją w formie prowadzenia zajęć obowiązkowych z neurologii i historii medycyny dla polsko- i anglojęzycznych studentów Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Poznaniu.

Prowadzi też zajęcia fakultatywne dla studentów Wydziału Lekarskiego i Wydziału Medycznego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu z przedmiotów: etyka lekarska w praktyce lekarskiej – analiza przypadków; historia najważniejszych osiągnięć medycyny XX w.; komunikacja z pacjentem terminalnie chorym; historia neurologii i badań nad mózgiem.

Opracowuje materiały dydaktyczne na rzecz Uczelni do zajęć z neurologii i dziedzin pokrewnych.

Jest kierownikiem jednej pracy magisterskiej z historii farmacji oraz pracy licencjackiej z zakresu dietetyki. Jest recenzentem pracy magisterskiej z historii położnictwa, wszystkie na Wydziale Lekarskim i Wydziale Pielęgniarstwa Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu.

Jest opiekunem specjalizacji w dziedzinie neurologii dwóch specjalizantek, a także Członkiem Komisji Egzaminacyjnej Studium Doktoranckiego Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu w zakresie Historii Medycyny.

W zakresie działalności organizacyjnej jest Członkiem Rady Wydziału oraz Rady Uczelnianej Samorządu Studenckiego Akademii Medycznej w Poznaniu w okresie studiów oraz Członkiem Kolegium Redakcyjnego recenzowanego krajowego czasopisma naukowego „Acta Medicorum Polonorum”.

Aktualnie sprawuje funkcję wiceprzewodniczącego Zarządu Polskiego Towarzystwa Historii Nauk Medycznych.

Organizował ogólnopolską konferencję naukową wraz z Wydziałem Teologicznym Uniwersytetu Adama Mickiewicza w Poznaniu pt. „Medycyna – historia – filozofia – teologia: problemy pogranicza” w roku 2024.

Bierze udział w pracach Zjazdu Polskiego Towarzystwa Historii Nauk Medycznych w Poznaniu

W zakresie popularyzacji nauki opracował biografie dziekanów Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego oraz Akademii Medycznej w Poznaniu w ramach obchodów stulecia Uniwersytetu Poznańskiego: „Poczet Dziekanów Wydziału Lekarskiego (od 1993 r. Wydziału Lekarskiego Uniwersytetu Poznańskiego, Akademii Medycznej i Uniwersytetu Medycznego im. Karola Marcinkowskiego w Poznaniu”.

Jest autorem materiałów historycznych dotyczących Rady Wydziału Lekarskiego Akademii Medycznej w Poznaniu w ramach obchodów stulecia Uniwersytetu Poznańskiego / Uniwersytetu Adama Mickiewicza.

Jest Członkiem Polskiego Towarzystwa Neurologicznego, Polskiego Towarzystwa Neurofizjologii Klinicznej, European Huntington Disease Network, European Association for the History of Medicine and Health.

Otrzymał w roku 2021 „Nagrodę Naukową Indywidualną Rektora Uniwersytetu Medycznego w Poznaniu za wybitne osiągnięcia naukowe w 2020 roku”

Pracował na rzecz Sądu Powszechnego RP oraz Prokuratury RP w charakterze biegłego z zakresu neurologii.

Konkluzja

Na podstawie szczegółowej analizy dorobku naukowego, udokumentowanej szerokiej współpracy wewnątrz- i zewnątrzuczelnianej, aktywności dydaktycznej, społecznej i

organizacyjnej stwierdzam, że dr n.med. Michał Krzysztof Owecki spełnia warunki do ubiegania się o stopień naukowy doktora habilitowanego w dziedzinie w dziedzinie nauk medycznych i nauk o zdrowiu, w dyscyplinie nauki medyczne, określone w Ustawie z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. z 2016 r., poz. 882 ze zm. w Dz. U. z 2016 r. poz. 1311).

W związku z powyższym wnoszę do Komisji Habilitacyjnej o przeprowadzenie postępowania habilitacyjnego Pana dra n.med. Michała Krzysztofa Oweckiego.

dr hab. n. med. Maria Wilińska